

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14CoCsp/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8517202694
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8517202694.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobkyne: X. C., C.. XX.X.XXXX, S. S. XXX/XX, M., právne zastúpená Podhorský & Partners, s.r.o., IČO: 46 962 000, so sídlom Ventúrska 1, 811 01 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47233516, o zaplatenie 2.541,30 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 6Csp/165/2017-268 zo dňa 6.7.2020, zhodou hlasov členov senátu, takto

rozhodol:

- I. Mení rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietá.
- II. Sporovým stranám nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) v predmetnej veci svojim v poradí prvým rozsudkom č.k. 6Csp/165/2017-96 zo dňa 10.10.2018 zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobkyni sumu 2.541,30 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.541,30 eur od 15.9.2017 do zaplatenia a výrokom II. predmetného rozhodnutia v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Výrokom III. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči neúspešnému žalovanému. Voči výroku I., t.j. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 2.541,30 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% zo sumy 2.541,30 eur od 15.9.2017 až do zaplatenia a voči výroku III., t.j. voči výroku o nároku na náhradu trov konania podal odvolanie žalovaný. Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 25Co/3/2019-137 zo dňa 22.8.2019 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch pod I. a III. a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia je zrejmé, že odvolací súd uložil súdu prvej inštancie povinnosť vec prejednať a opätovne rozhodnúť s tým, že je povinný uviesť skutkové okolnosti rozhodujúce pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby a dĺžky jej trvania. Uložil súdu prvej inštancie povinnosť sa vysporiadať s názorom vyjadreným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/238/2017, podľa ktorého samostatné všeobecné skutočnosti o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa) spôsobiť škodu spotrebiteľovi. Uviedol, že je potrebné skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Odvolací súd konštatoval, že v prvom rade je potrebné správne právne posúdiť, z akého dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu podľa § 451 ods. 2 OZ a až následne je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Odvolací súd taktiež vyslovil právny

záver, že v prípade, ak veriteľ nekoná korektne a neuvedie do úverovej zmluvy všetky zákonom predpísané údaje, je toto konanie sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru, čo má za následok automatickú neplatnosť tých častí zmluvy, ktoré sa týkajú práve odplaty a úrokov za poskytnutý úver.

2. Následne súd prvej inštancie opätovne vec prejednal a rozhodol napadnutým rozsudkom, cit:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 2541,30 eur, úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2541,30 eur od 15.9.2017 až do zaplataenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Priznáva žalobkyni náhradu trov konania, ako aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, ktoré je povinný zaplatiť žalovaný, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.“

3. Na základe vykonaného dokazovania ustálil súd prvej inštancie skutkový stav tak, že dňa 13.2.2009 bola medzi stranami sporu uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere, na základe ktorej bol žalobkyni žalovaným poskytnutý úver vo výške 1.659,70 eur a revolvingový úver vo výške 821,42 eur. Dňa 10.2.2014 podal žalovaný voči žalobkyni na súd žalobu o zaplataenie 100,89 eur s príslušenstvom a konanie bolo vedené pred Okresným súdom Stará Ľubovňa pod sp.zn. 2C/96/2014. Do predmetného konania vstúpili ako vedľajší účastníci na strane žalovanej Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, a to oznámením dňa 26.6.2014 a Občianske združenie všeobecná ochrana práv spotrebiteľov dňa 9.9.2014. Občianske združenie všeobecná ochrana práv spotrebiteľov podalo do konania aj vyjadrenie dňa 26.11.2014, avšak sa jednalo o emailové podanie, ktoré nebolo žalovanej doručované. Následne dňa 27.11.2014 súd vyhlásil v konaní vedenom pod sp.zn. 2C/96/2014 na pojednávaní rozsudok vo veci, ktorým zamietol žalobu žalobcu. Žalovaná sa predmetného pojednávania nezúčastnila a rozsudok jej bol doručený dňa 21.1.2015. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.2.2015, s výnimkou výroku III., t.j. výroku o zaplataení trov konania vedľajšiemu účastníkom, voči ktorému bolo podané odvolanie. Z rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp.zn. 2C/96/2014 zo dňa 27.11.2014 je zrejmé, že v zmluve o revolvingovom úvere absentovali povinné náležitosti (údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľskom úvere, preto bol úver sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Taktiež bolo zistené, že rozpätie priemerných úrokových mier v čase uzatvorenia úverovej zmluvy bolo do 14 % ročne, pričom žalobcom poskytnutá ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 68,81 %, preto ju súd vyhodnotil ako odporujúcu dobrým mravom. Taktiež mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 2.225,49 eur, pričom žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 4.766,79 eur.

4. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 578, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1, 2, § 563, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ako aj § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. a dospel k záveru, že medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom došlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy, ktorá bola predmetom preskúmania v konaní vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa, sp.zn. 2C/96/2014, pričom pre absenciu náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g) a j) zákona č. 258/2001 Z.z. bol úver vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov. Na základe uvedeného súd prvej inštancie mal za to, že zmluva o úvere bola neplatná v časti úrokov a dohody o odplate, preto ak žalobkyňa preplatila žalovanému finančné prostriedky nad žalovaným poskytnutú istinu, preplatená suma predstavuje bezdôvodné obohatenie. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal žalovaným vznesenou námietkou premlčania. Konštatoval, že pri premlčaní bezdôvodného obohatenia zákon stanovuje kombinovanú premlčaciu dobu a to jednak subjektívnu ako aj objektívnu, ktorých začiatok plynutia je stanovený odlišne a zároveň odlišné sú aj dĺžky týchto dôb. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a začína plynúť od dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Čo sa týka momentu, kedy sa oprávnený dozvie o bezdôvodnom obohatení, súd konštatoval, že poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/145/2004 musí ísť o moment, kedy sa oprávnený skutočne dozvie v konkrétnom prípade o tom, že na jeho úrok došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom nie je rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosť už skôr. Na základe uvedeného považoval za rozhodujúce poznanie skutkových okolností, avšak nie zo zmluvy ale okolnosti z porušenia práva v konkrétnom prípade. Dal do pozornosti skutočnosť, že nepostačujú pochybnosti, ale musí byť preukázané, že oprávnený sa o týchto skutočnostiach skutočne dozvedel, teda vyžaduje sa skutočná vedomosť oprávneného o vzniku bezdôvodného obohatenia na

jeho úkor ako aj o údajoch, ktoré mu umožňovali podať žalobu na vydanie plnenia bezdôvodného obohatenia. Na základe uvedeného súd prvej inštancie vyhodnotil, že z podaní vedľajších účastníkov zo dňa 26.6.2014 a 9.9.2014 žalobkyňa nemohla nadobudnúť uvedené skutočnosti, nakoľko sa jednalo len o oznámenia vedľajších účastníkov o ich vstupe do konania bez bližšej argumentácie v spore. Taktiež o uvedených skutočnostiach sa nemohla dozvedieť ani z podania zo dňa 25.11.2014, nakoľko uvedené nebolo žalobkyňi doručené. Čo sa týka tvrdenia žalovaného, že žalobkyňa sa o uvedených skutočnostiach dozvedela najneskôr z rozsudku sp.zn. 2C/96/2014 z 27.11.2014, súd prvej inštancie konštatoval, že z predmetného rozhodnutia vyplýva iba skutočnosť, že žalobkyňa zaplatila viac ako mala, avšak nevyplýva z neho skutočnosť a poučenie žalobkyne, že je oprávnená domáhať sa súdnou cestou vydania bezdôvodného obohatenia a v akej výške, preto mal súd za preukázané, že o skutočnostiach, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na jej úkor, ako aj kto sa na jej úkor obohatil a v akej výške sa žalobkyňa dozvedela až po porade s jej právnym zástupcom, a to dňa 22.2.2017. Na základe uvedeného súd uzatvoril, že žalobkyňa podala žalobu pred uplynutím subjektívnej premlčacej doby, nakoľko k podaniu žaloby došlo dňa 5.5.2017. Čo sa týka objektívnej premlčacej doby, súd prvej inštancie konštatoval, že v zmysle § 107 ods. 2 OZ sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie tak za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo, pričom v predmetnom prípade konštatoval minimálne nepriamy úmysel žalovaného obohatiť sa na úrok žalobkyne, nakoľko žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto od neho možno očakávať, že vo vzťahu k spotrebiteľovi sa správa poctivo a bude dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Vzhľadom na uvedené, súd konštatoval, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením podstatných náležitostí vyžadovaných zákonom č. 258/2001 Z.z. v zmluve o spotrebiteľskom úvere vedel, že nastane sankcia predpokladaná zákonom a to sankcia bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru a bol s touto sankciou uzrozumený, teda mal nepriamy úmysel spočívajúci v uzrozumení s tým, že prevezme od žalobkyne finančné prostriedky nad ním poskytnutú sumu, dopustí sa bezdôvodného obohatenia na jej úkor. Poukazujúc na uvedené súd vychádzal z desaťročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť odo dňa preplatenia istiny žalobkyňou a to uhradením 22.splátky dňa 14.12.2010, keďže uvedenou platbou žalobkyňa uhradila žalovanému viac ako mala. Preto súd vyhodnotil, že žalobkyňa podala žalobu aj v rámci plynutia objektívnej desaťročnej premlčacej doby. Na podporu názoru súdu na aplikáciu 10 ročnej premlčacej objektívnej doby súd poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/84/2011, sp.zn. 2Co/92/2012, sp.nz. 18Co/172/2018, sp.zn. 12Co/112/2019, sp.zn. 8Co/67/2019, sp.zn. 5Co/83/2019 a sp.zn. 22Co/18/2019. Taktiež poukázal aj na písomné pripomienky komisie EÚ k návrhu na začatie prejudiciálneho konania podaného Krajským súdom v Prešove vo veci Súdneho dvora EÚ sp.zn. C-485/019, podľa ktorých článok 6 ods. 1 a článok 7 ods.1 smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať v tom zmysle, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením spotrebiteľa na základe nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie objektívnej premlčacej doby 10 rokov od momentu, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo, povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené súd vyhovel žalobe v časti zaplata 2.541,30 eur a priznal žalobkyňi úroky z omeškania z predmetnej sumy, avšak až odo dňa 15.9.2017, t.j. odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, nakoľko žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by vyzvala žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia. V prevyšujúcej časti uplatneného úroku z omeškania súd žalobu zamietol už v rozhodnutí zo dňa 10.10.2018, voči ktorému nebolo podané odvolanie v tejto časti, preto v uvedenom rozsahu bolo konanie už právoplatne skončené.

5. Čo sa týka výroku o trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyňi v plnom rozsahu priznal nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému. Taktiež súd priznal žalobkyňi aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania vedeného pod sp.zn. 25Co/3/2019, nakoľko v konaní vo veci samej bola žalobkyňa úspešná.

6. Žalovaný v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie voči predmetnému rozhodnutiu v celom rozsahu namietajúc nesprávne skutkové závery, ako aj nesprávne právne posúdenie pokiaľ ide o posúdenie subjektívnej premlčacej doby a objektívnej premlčacej doby. Žalovaný zdôraznil, že súdna prax chápe za začiatok subjektívnej premlčacej doby okamih, kedy sa oprávnená osoba dozvie o skutočnostiach, z ktorých bezdôvodné obohatenie vyplýva a žiadnu vedomosť o poučení o možnosti domáhať sa bezdôvodného obohatenia zákon nevyžaduje. Konštatovanie súdu vyplývajúce z bodu 31 dôvodov rozhodnutia, označil žalovaný za nesprávne. Poukázal na to, že z rozsudku Okresného súdu

Stará Ľubovňa sp.zn. 2C/96/2014 vyplýva, že spotrebiteľský úver bol bezúročný a bez poplatkov, preto žalovaná bola povinná zaplatiť iba sumu, ktorú si požičala, a to vo výške 2,225,49 eur. Z predmetného rozhodnutia taktiež bolo zrejmé, že žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 4.766,79 eur, teda uhradila žalovanému viac, ako jej bolo poskytnuté, preto súd žalobu v konaní vedenom pod sp.zn. 2C/96/2014 zamietol. Z uvedených záverov mal žalovaný za to, že žalobkyňa boli zrejmé všetky podstatné informácie o tom, že žalobkyňa zaplatila viac a zároveň jej bola zrejmá aj konkrétna suma, ktorú žalobkyňa žalovanému preplatila. Uviedol, že pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby sa nevyžaduje žiadna informácia o právnej kvalifikácii a ani to, že má oprávnenie podať žalobu na súd. Podľa názoru žalovaného začína subjektívna lehota plynúť okamihom, keď sa poškodený dozvie o obohatení, t.j. vtedy, keď má údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu o náhradu škody na súde, to znamená, že nadobudol vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a to aspoň v približnej sume s možnosťou jej dodatočného spresnenia. Z uvedeného mal žalovaný za to, že súd nesprávne posúdil začiatok subjektívnej premlčacej doby, keďže tá podľa jeho názoru začala plynúť dňa 21.1.2015, t.j. dňom doručenia rozsudku sp.zn. 2C/96/2014 žalobkyňa. K samotnej dĺžke objektívnej premlčacej doby žalovaný uviedol, že odôvodnenie rozsudku neobsahuje žiadnu identifikáciu skutkových záverov a právneho posúdenia žalovaného nároku, teda či vôbec ide o bezdôvodné obohatenia a podľa akej skutkovej podstaty. Ak však bezdôvodné obohatenie malo vzniknúť z neplatného právneho úkonu a malo byť úmyselné, potom úmysel získať bezdôvodné obohatenie by logicky muselo existovať v dobe, kedy malo dôjsť k vzniku zmluvy, pričom z vykonaného dokazovania uvedené skutočnosti nemožno vyvodiť. Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu zamietne alebo napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 10.8.2020 uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi prvoinštančného súdu v bodoch 30, 32 a 34, z ktorých vyplýva, že žaloba bola podaná včas. Čo sa týka subjektívnej premlčacej doby uviedla, že o skutočnostiach zakladajúcich nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa nedozvedela z rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp.zn. 2C/96/2014 z dôvodu, že sa dlhodobo zdržuje v zahraničí a zároveň vôbec nerozumela, prečo ju žalovaný (v pôvodnom konaní žalobca) žaloval a vôbec nevedela ustáliť, či má voči nemu nejaký nárok. Nespochybňuje, že odôvodnenie rozsudku sp.zn. 2C/96/2014 obsahovalo informácie odôvodňujúce uplatnenie nároku, avšak ako laik im nerozumela, a preto nemožno doručenie rozsudku stotožňovať s reálnou vedomosťou žalobkyne o skutočnosti, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil. Uviedla, že o dôvodoch zakladajúcich nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa dozvedela až 22.7.2017, teda až momentom, kedy jej tieto skutočnosti oznámil jej právny zástupca. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/169/2017 z 10.1.2018, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co/22/2018, v zmysle ktorých je začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej doby okamih skutočného oznámenia právneho posúdenia zo strany zvoleného právneho zástupcu. Napriek tomu, že z rozsudku sp.zn. 2C/94/2014 vyplýva suma, ktorú si mala žalobkyňa ako obohatenie uplatniť, nebola jej v tom čase známa právna úprava bezdôvodného obohatenia, a teda sa nemohla skutočne oboznámiť so skutkovými okolnosťami, na základe ktorých mohla podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, preto jej subjektívna lehota nezačala plynúť. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa nedisponovala skutočnou vedomosťou o jej nároku, ktorá sa vyžaduje pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Poukázala na nález Ústavného súdu SR III.ÚS 43/2020-48, v ktorom boli riešené obdobné skutkové okolnosti ako v danom prípade a mala za to, že len jej predpokladaná vedomosť o skutočnostiach odôvodňujúcich jej nárok nemôže byť rozhodným okamihom pre posúdenie plynutia subjektívnej premlčacej doby i s ohľadom na postavenie žalobkyne ako laika v porovnaní so žalovaným ako odborníkom na finančnom trhu, preto za rozhodný okamih pre začatie plynutia premlčacej doby považovala jej skutočné nadobudnutie vedomostí o bezdôvodnom obohatení, ku ktorému došlo dňa 22.7.2017. K objektívnej premlčacej lehote žalobkyňa uviedla, že má za to, že zo strany žalovaného sa jednalo o úmyselné konanie ako subjektu poskytujúceho úver, čo vyplýva z nedodržania zákonných ustanovení zmluvy a z určenia neprimerane vysokej ceny úveru, preto konanie žalovaného nemožno podľa názoru žalobkyne hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Za úmyselné konanie považovala to, že napriek tomu, že si žalovaný v zmluve zakotvil ustanovenia, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi, uplatnil si na súde žalobou nárok na vrátenie sumy z úveru aj napriek tomu, že žalobkyňa požičanú sumu preplatila, čo žalobkyňa označila za konanie žalovaného s úmyslom získať ďalšie bezdôvodné obohatenie. Taktiež poukázala aj na odpovede Ministerstva spravodlivosti zo dňa 23.6.2016 a dňa 23.9.2016, v ktorých ministerstvo označilo zmluvy

žalovaného za obsahujúce neprijateľné zmluvné podmienky a informovalo o možnosti podávania žalôb na vydanie bezdôvodného obohatenia, preto mala žalobkyňa za to, že žalovaný konal s úmyslom sa obohatiť. Zároveň dala do pozornosti aj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17Co/122/2017 zo dňa 12.12.2017, ktorý sa zaoberá viacerými pre predmetnú vec relevantnými právnymi otázkami, a taktiež poukázala na písomné pripomienky Komisie EÚ k návrhu na začatie prejudiciálneho konania vo veci Súdneho dvora EÚ sp.zn. C485/2019, podľa ktorých článok 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať vo svetle zásady efektivity v tom zmysle, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením spotrebiteľa na základe nekalej zmluvnej podmienky, má pre uplatnenie objektívnej premlčacej doby desať rokov od momentu, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo, povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Vzhľadom na pripomienky Komisie EÚ dala žalobkyňa na uváženie konajúcemu súdu, či by pri hodnotení úmyslu žalovaného nemalo byť dôkazné bremeno na strane žalovaného, ktorý koncipoval znenie zmluvy o úvere, ako i uplatňoval voči žalobkyni úroky v rozpore so zákonom a dobrými mravmi, teda podľa jej názoru má dodávateľ preukázať, že jeho úmysel nesmeroval k bezdôvodnému obohateniu. Poukazujúc na správanie sa žalovaného pri koncipovaní zmluvného vzťahu, ale i po jeho ukončení, kedy si v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Stará Ľubovňa vedenom pod sp.zn. 2C/96/2014 uplatňoval nárok bez právneho dôvodu, nemožno konanie žalovaného podľa názoru žalobkyne hodnotiť inak ako úmyselné konanie, kedy žalovaný zneužíval právnú nevedomosť žalobkyne v snahe získať bezdôvodné obohatenie na jej úkor, a preto je nevyhnutné aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu. Na základe uvedených skutočností žalobkyňa navrhla napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

8. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd, príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné zmeniť podľa § 388 CSP.

9. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne na vydanie 2.541,30 eur s príslušenstvom, titulom vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalobkyňa plnila žalovanému finančné prostriedky zo zmluvy o úvere nad sumu poskytnutej istiny, napriek tomu, že v dôsledku absencie zákonom požadovaných náležitostí v zmluve o úvere, bola táto sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Uvedené skutočnosti v predmetnom konaní neboli sporné, nakoľko Okresný súd Stará Ľubovňa rozsudkom sp.zn. 2C/96/2014 zo dňa 22.11.2014 zamietol žalobu žalovaného o zaplatenie neuhradenej sumy úveru vo výške 100,89 eur s príslušenstvom žalobkyňou z dôvodu, že súd vyhodnotil úverovú zmluvu zo dňa 13.2.2009 ako bezúročnú a bezpoplatkovú, a to poukazujúc na absenciu obsahových náležitostí podľa zákona o spotrebiteľských úveroch za preukázania tej skutočnosti, že žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 2.225,49 eur a žalobkyňa mu uhradila sumu 4.766,79 eur. Spornými skutočnosťami v predmetnom prípade boli však skutočnosti týkajúce sa začiatku plynutia subjektívnej a objektívnej doby premlčania a samotnej dĺžky objektívnej lehoty premlčania nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia a následne aj to, či na základe žalovaným vznesenej námietky možno žalobe vyhovieť.

10. Odvolací súd konštatuje, že objektívne právo spája s plynutím času právne následky spočívajúce vo vzniku, zmene alebo zániku subjektívnych práv a povinností. Jedným z právnych následkov kvalifikovaného uplynutia času je aj premlčanie nároku, pri ktorom v dôsledku uplynutia zákonom stanovenej doby dochádza k oslabeniu nároku, ktorý pri vznesení námietky premlčania nemožno jeho nositeľovi priznať súdnym rozhodnutím, avšak naďalej ostáva zachovaný vo forme naturálnej obligácie, teda dochádza k zániku vymáhateľnosti nároku. Účelom existencie tohto inštitútu je stimulácia veriteľa v jeho aktívnom prístupe pri uplatňovaní jeho subjektívnych práv, nakoľko uplynutím určitého časového obdobia dochádza k oslabeniu jeho nároku, s ktorým je spojený aj záujem na súdnej ochrane žalovaného nároku. Na základe uvedeného inštitútu dochádza k zabezpečeniu jednej zo základných zásad civilného práva a to zásady *vigilantibus iura scripta sunt* (voľne preložené ako „bdelým patrí právo“).

11. S prihliadnutím na právoplatné závery plynúce pre sporové strany z rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 2C/96/2014-57 zo dňa 27.11.2014, nerozporované v podstate ani žalovanou stranou,

niet pre predmetnú vec pochybnosti v tom, že bezúročnosť úveru nastúpila ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení Zákona o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľkine (žalobkynine) plnenie nad rámec požičanej istiny je následkom porušenia zákona už v priebehu kontraktačnej fázy, a preto toto plnenie na strane prijímajúceho veriteľa je plnením, ktoré pri aplikácii ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka je nutné kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie prijaté zo zmluvy, ktorej dôsledok bezúročnosti nastal v súvislosti s porušením zákona, a teda ak spotrebiteľ takto plnil, plnil bez právneho dôvodu.

12. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

13. Posúdenie takého nároku ako nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka je v súdnej praxi nesporným a ako také je kvalifikované napr. aj v ďalej uvádzanom náleze ÚS SR III.ÚS 43/2020.

14. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

15. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

16. Občiansky zákonník v ustanovení § 107 ods. 1 upravuje subjektívnu lehotu premlčania na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá je dvojročná a jej začiatok plynutia predmetné ustanovenie viaže od skutočnej a nie predpokladanej vedomosti žalobkyne o tom, že žalovaný sa na jej úkor obohatil. Pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade.

17. Vzhľadom k uvedenému je nevyhnutné konštatovať, že odvolaciemu súdu je zřejmý náleží Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 43/2020 zo dňa 12.5.2020, ktorým Ústavný súd SR zrušil uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.1.2018 pre neodôvodnenosť záveru o neprípustnosti dovolania. Ústavný súd SR v predmetnom náleze vyčítal Najvyššiemu súdu SR, že sa vo svojom rozhodnutí nedostatočne vyrovnal s námietkou sťažovateľky spočívajúcej v potrebe uprednostnenia princípu ochrany spotrebiteľa pred princípom „nezalosť zákona neospravedlňuje“ a že v dôsledku odmietnutia sťažovateľkinho dovolania najvyšší súd nemohol skúmať aplikovateľnosť názoru, podľa ktorého nie predpokladaná ale skutočná vedomosť oprávneného je rozhodujúca pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie žalovaného nároku. Ústavný súd taktiež v bode 41 odôvodnenia predmetného nálezu konštatoval, že rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1Cdo/67/2011 a sp.zn. 5Cdo/121/2009 nedávajú odpoveď na otázku, či je namieste plynutie začiatku subjektívnej premlčacej doby od znalosti spotrebiteľa o právnej úprave zakotvujúcej bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (uplatnenie zásady „nezalosť zákona neospravedlňuje“) alebo od momentu, kedy reálne dôjde k plneniu spotrebiteľa nad rámec istiny, teda čo je rozhodujúcim momentom začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby z pohľadu záveru o nadobudnutí skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia.

18. V tejto súvislosti je však nevyhnutné konštatovať, že v odvolacím súdom preskúmanej veci sa jedná o odlišné skutkové závery. Najdôležitejšou odlišnosťou predmetného prípadu je fakt, že vo veci poskytnutého úveru žalovaným žalobkyni bolo vydané rozhodnutie Okresného súdu Stará Ľubovňa sp.zn. 2C/96/2014 dňa 22.11.2014, ktorým bola žaloba žalovaného o zaplatenie sumy 100,89 eur s príslušenstvom titulom úveru zamietnutá z dôvodu, že úverová zmluva zo dňa 13.2.2009 uzatvorená medzi žalovaným a žalobkyňou bola posúdená ako spotrebiteľská zmluva, v ktorej absentovali povinné zmluvné náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré vyvolali sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru a vzhľadom na fakt, že žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 4.766,79 eur, pričom mu mala zaplatiť iba sumu 2.225,49 eur, nárok žalovaného uplatnený žalobou

nebol daný. Poukazujúc na uvedené rozhodnutie je zrejmé, že žalobkyňa najneskôr momentom doručenia predmetného rozsudku (dňa 21.1.2015), v ktorom súd konštatoval, že žalobkyňa bola povinná zaplatiť žalovanému iba istinu vo výške 2.225,49 eur, nadobudla vedomosť o bezdôvodnom obohatení žalovaného na jej úkor ako aj o výške bezdôvodného obohatenia, nakoľko súd v konaní o zaplatenie 100,89 eur s príslušenstvom konštatoval, že žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 4.766,79 eur, napriek tomu, že jej bol poskytnutý úver vo výške 2.225,49 eur, teda z uvedeného bolo jednoznačne vyplývajúce, že žalobkyňa preplatila žalovanému úver o sumu 2.541,30 eur. Je nevyhnutné vzhľadom na uvedené dospieť k záveru, že doručením rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp.zn. 2C/96/2014 zo dňa 22.11.2014 žalobkyni, došlo k naplneniu podmienok vyžadujúcich pre začatie plynutia subjektívnej lehoty premlčania a to subjektívnej vedomosti žalobkyne o tom, že k bezdôvodnému obohateniu došlo, ako aj to, že žalovaný sa na jej úkor obohatil. Nemožno súhlasiť so súdom prvej inštancie vysloveným záverom, že doručením predmetného rozsudku nedošlo k skutočnej vedomosti žalobkyne o existencii bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného z dôvodu, že z rozhodnutia nevyplýva poučenie žalobkyne, že je oprávnená sa domáhať súdnou cestou vydania bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že nie je v oprávnení súdov poučovať strany sporu o hmotných právach, a teda ani o možnosti domáhať sa ochrany týchto práv konkrétnou žalobou. Uvedeným by totiž došlo k porušeniu základnej zásady procesného práva, ktorou je rovnosť strán sporu.

19. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na rozdiel medzi skutkovým stavom v predmetnom konaní a v konaní, ktoré preskúmaval Ústavný súd SR v konaní pod sp.zn. III.ÚS 43/2020. V konaní preskúmanom ústavným súdom nedošlo k existencii skoršieho rozhodnutia, v ktorom by bola konštatovaná bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru a v súvislosti s tým aj konštatovanie preplatenia úveru ako je tomu v predmetnom prípade. Síce sa v ňom žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia dôvodiac, že zmluvy o spotrebiteľskom úveru neobsahujú zákonom požadované náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z.z., avšak neexistovalo skoršie rozhodnutie, ktoré by túto skutočnosť konštatovalo, preto nebolo možné ani tvrdiť, že by sa žalobkyňa o bezdôvodnom obohatení dozvedela zo skôr vydaného rozhodnutia. Preto sa v uvedenom konaní riešila otázka, či začiatok plynutia subjektívnej lehoty sa viaže na moment preplatenia poskytnutého úveru alebo na informáciu od právneho zástupcu o existencii právnej úpravy týkajúcej sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

20. V predmetnom konaní žalobkyňa vedomosť o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru získala najneskôr doručením rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp.zn. 2C/96/2014, ktorý to výslovne v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, preto nadobudla vedomosť o preplatení poskytnutého úveru. Na uvedenú skutočnosť nemá vplyv jej vedomosť o existencii právnej úpravy týkajúcej sa bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalobkyňa nadobudla vedomosť o skutkových okolnostiach nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom jej vedomosť o právnom posúdení takéhoto nároku sa nevyžaduje. Ani ustanovenia procesného kódexu nevyžadujú, aby žalobca právne kvalifikoval žalobou uplatnený nárok. Je nevyhnutné iba uviesť skutkové okolnosti, z ktorých žalobca ním uplatnený nárok odvádza, pričom tieto v predmetnom prípade vyplývali z určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru a jeho preplatenia žalobkyňou žalovanému. O uvedených skutočnostiach žalobkyňa mala vedomosť najneskôr z rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp.zn. 2C/96/2014 zo dňa 27.11.2014, ktorý jej bol doručený 21.1.2015. Najneskôr týmto dňom jej začala plynúť v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka dvojnásobná subjektívna lehota na podanie žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia a táto uplynula dňa 21.1.2017. Žalobkyňa žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia na súde prvej inštancie podala dňa 5.5.2017, preto pri námietke premlčania vznesenej žalovaným nebolo možné žalobe vyhovieť. Z ust. § 100 ods. 1 veta posledná Občianskeho zákonníka plynie, že ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo priznať.

21. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-485/19 z 22.apríla 2021, ktorý v bode 57 konštatoval, že ochrana spotrebiteľa nie je absolútna a ustanovenie primeraných lehôt na podanie žalôb pod hrozbou preklúzie v záujme právnej istoty je zlučiteľné s právom Únie. Taktiež Súdny dvor v predmetnom rozsudku v bode 59 uviedol, že čo sa týka dĺžky skúmanej premlčacej lehoty, ktorá bola v danom prípade tri roky, bolo už Súdnym dvorom EÚ judikované (rozsudky z 9. júla 2020, Raiffeisen Bank a BRD Groupe Sociétés Générale, C-698/18 a C-699/18, EU:C:2020:537, body 62 a 64, ako aj zo 16. júla 2020, Caixabank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 a C-259/19, EU:C:2020:578, bod 87), že táto lehota, ak je stanovená a vopred známa, zdá sa ako dostatočná na to, aby umožnila spotrebiteľovi pripraviť a podať účinný prostriedok

nápravy. Súdny dvor v bodoch 60 - 64 tiež uviedol, že začiatok plynutia skúmanej premlčacej lehoty, ak táto plynie od momentu, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo, sa javí byť v rozpore so zásadou efektivity, keďže k premlčaniu môže dôjsť aj vtedy, keď spotrebiteľ nie je sám schopný posúdiť, či je zmluvná podmienka nekalá alebo keď nevedel o nekalej povahe predmetnej zmluvnej podmienky alebo taktiež nemožno vylúčiť situáciu, že ak by začiatkom plynutia trojročnej premlčacej lehoty bola akákoľvek platba uskutočnená dlžníkom, prinajmenšom pre časť uskutočnených platieb by mohlo dôjsť k uplynutiu premlčacej lehoty ešte predtým, než sa skončí platnosť zmluvy, v čom SD EÚ videl možnosť odopretia spotrebiteľovi domáhať sa vrátenia platieb vykonaných na základe zmluvných podmienok, ktoré sú v rozpore so smernicami na ochranu spotrebiteľa (93/13 alebo 2008/48).

22. V konaní nebolo sporným medzi stranami to, že uplatnené nároky sa odvíjali od úverovej zmluvy z 13.2.2009 (č.l. 3 a nasl. spisu Okresného súdu Stará Ľubovňa sp.zn. 2C/96/2014). V uvedenom spise a napokon aj v dôvodoch rozsudku 2C/96/201-57 z 27.11.2014 je popísaný aj údaj plynúci z „karty klienta“ o platobnej histórii, podľa ktorého poslednú splátku realizovala žalobkyňa 14.5.2013. Vychádzajúc zo záverov uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ nemožno od tohto dátumu plnenia odvádzať začiatok plynutia premlčacej doby. Pre vedomosť o vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, akú má na mysli ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nemožno ani pri záveroch uvedeného rozhodnutia SD EÚ opomíňať to, čo plynulo zo zistených skutočností konštatovaných v dôvodoch rozsudku 2C/96/2014-57 z 27.11.2014. Žalobkyňa už v uvedenom konaní bola zastúpená advokátom a jej záujmy hájilo aj spotrebiteľské združenie.

23. Preto subjektívna premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť deň nasledujúci po doručení rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp.zn. 2C/96/2014 z 22.11.2014, teda odo dňa 22.1.2015, v odôvodnení ktorého bola konštatovaná bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru poskytnutého žalovaným žalobkyni z dôvodu absencie povinných náležitostí nimi uzatvorenej zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj preplatenie poskytnutej istiny žalobkyňou žalovanému (aj s vyčíslením). Uvedené teda podľa záverov vyslovených v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ C485/2019 nemožno považovať za rozporné so zásadou efektivity, nakoľko uvedená lehota začala plynúť až po tom, čo bolo žalobkyni ako spotrebiteľke oznámené, že úverová zmluva neobsahuje povinné náležitosti v dôsledku čoho veriteľ nemá nárok na zaplatenie dohodnutých úrokov a poplatkov z úverovej zmluvy ako aj to, že bolo v konaní preukázané, že žalobkyňa ako spotrebiteľka preplatila žalovanému ako dodávateľovi poskytnutý úver, teda subjektívna lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začala žalobkyni plynúť až po oznámení skutočnosti rozhodných pre uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

24. Vzhľadom na to, že žaloba bola podaná po uplynutí subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, odvolací súd nepovažoval za relevantné sa vysporiadať s dĺžkou objektívnej premlčacej doby, teda či sa jedná o trojročnú alebo o desaťročnú premlčaciu dobu, keďže uvedená skutočnosť by nezmenila rozhodnutie vo veci samej. Len pre úplnosť odvolací súd poukazuje na vyššie uvedené závery Súdneho dvora EÚ vyslovené v rozhodnutí C-485/19, kde bolo konštatované, že trojročná premlčacia lehota je v súlade so zásadou efektivity, avšak zásade efektivity bráni vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle Smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami Smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, teda Súdny dvor vyhodnotil iba začiatok plynutia lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý sa viaže na deň, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo, ako rozporný s právom EÚ, nakoľko v tom čase nemusí mať spotrebiteľ vedomosť o existencii nekalej podmienky.

25. Rozhodnutie SD EÚ sa nedotýka aplikácie subjektívnej lehoty v trvaní 2 rokov. Nemožno na základe neho privodiť záver o tom, že pre vec platí len všeobecná premlčacia lehota v trvaní 3 rokov, ako to uvádza v reakcii na rozhodnutie SD EÚ žalobkyňa. Nárok uplatnený ňou v tomto konaní je nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia, v ktorom nemožno pominúť aplikáciu ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka o subjektívnej premlčacej dobe.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené závery odvolacieho súdu, tento postupom podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietol z dôvodu, že žalovaný v súlade s právnym poriadkom uplatnil námietku premlčania, pričom bolo preukázané, že žaloba bola podaná po uplynutí subjektívnej

premlčacej doby. Keďže neboli dané podmienky ani na potvrdenia ani na zrušenie napadnutého rozhodnutia, odvolací súd postupom podľa § 388 CSP napadnuté rozhodnutie zmenil.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanovením § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 257 CSP tak, že úspešnému žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania ako aj odvolacieho konania voči neúspešnej žalobkyni. Odvolací súd mal za preukázanú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré vzhliadol v okolnostiach predmetného prípadu. V prejednávacom prípade bolo potrebné prihliadnuť na to, že spotrebiteľka si uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za preplatenie žalovaným poskytnutého úveru, keďže tento bol Okresným súdom Stará Ľubovňa v konaní pod sp.zn. 2C/96/2014 vyhodnotený ako bezúročný a bezpoplatkový úver v dôsledku absencie zákonom stanovených náležitostí. Uplatnenému nároku žalobkyne nebolo vyhovievané iba z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia a v dôsledku vzniesenia námietky premlčania žalovaným. Právo žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia (žalobou uplatnenej sumy) vo forme naturálnej obligácie naďalej existuje, avšak súd mu v dôsledku námietky premlčania nemôže priznať súdnu ochranu. Z uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že priznanie náhrady trov konania žalovanému voči neúspešnej žalobkyni by bolo v rozpore so zásadou spravodlivosti, keďže žalobkyňa preplatila žalovanému poskytnutý úver o 2.541,30 eur a vzniklo jej právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorému v prípade nevzniesenia námietky premlčania žalovaným by bola poskytnutá súdna ochrana, teda v uvedených okolnostiach prípadu a v súlade s poukazom na princíp spravodlivosti, odvolací súd náhradu trov konania sporovým stranám podľa § 257 CSP nepriznal.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).